

דנין לוי דהמפדא
והיוצן למפדא

ביום שבת

מכתב רבי עקיבא איגר

א

אמה בין אדם צדק הכנה לך טרם יהא המשש ויושרה
בטריס יכפר נדב, הכני לך חזיר/
נדרך אשר כרינה בחייה, טרם בחטוים יוציאוך
דע את אלוץ אפרי, יפואו הימים אשר לא תפצת על אפרי,
הלא ידעת אם לא שמתה? אל טפר משוב אמה בחייה,
ולמקום אופל וחושך יחלופך, ועד חקפך ילונך,
זכור נא את דם צאתך ממלכך וממלודך ומבתי אפרי,
חולך יהא לזדים ועמלך, ואין ללא נגוד לזדים את ידך,
שוב מפרך מהיום ואמור ויושר, בודך שחיגלעני למוך ומכר,
יליך בודך ישכחוך, יום לשנה יכרו את שמך,
כל רעור ואחיר יכרו בך, גם שוכפת חפך תענות אומר,
למה לא תבקר יום אשר לכניס ידכישיור, ושחורים ייספר
ממש חבך יתען תחזיר, מפל חטפך אשר עמלך בחייה,
גך ויך יחליק על ראשך, וכנגד פתח ביתך עמלך בחייה,
פפפס החלבו, אנשי שלומך, וכשתילי יזדים בך,
על כפום ישאוך ולכור תחמיות ישפוךך,
פתח פיר יהא מוכסה ועיניך, ישפיר חריסם על פניך,
צורה תהא למה במתוך, ולא ישאוך כי אם נעמחורת,
כרובך ואורכך ישופו לביתך, ואמה משאר שם לפרך,
ראה את זאת בעיניך, ושוב משוב מעונותיך,
שם תשיב משפטיך, טרם כל אלה יתעורר,
הן תורה לך אלוסיך, והן תורה וחלך לכפפת פדריהך.

ספר דיראה דרבנו יונה ז"ל

מורכב לנבר כי ישא עול כגעוויין (אויכט ב') כי שוב לאום לשאת
ולמפול עולו של הקב"ה ולתת מסרות ומסוות על צואר
להבנם לעבודת בורא העולם, ויכור את בוראן כיוסי (כח) [בחבורותיו]
(כצ"ל, ומלשון הכתוב (קמול י"ב) ונכור את בוראך כיסי בחבורותיך)
ובכל יום ויום יסוף אופך ויתחזק במצות בורא עולם, ויכניס אהבתו
בלבו (ויחשוב). [אולי צ"ל וישבחה וכמשה"כ (תחלים י"ז) שורתי ה'
לנבר המיד] הכורא מביד לנגד עיניך, ועל ידי כן יתן יראת הצור על
פניך, ויכניע לכו, וישפיל קומתו ואת רום עיניך, וילך שחת ויתחמך
על עונות נעורייך, ויכבה עליהן חסיד, וישמור ככל כוח מחמוט עד
כמסתרם, ולא יעשה כמחשך מעשיו, ואז יהיה אהוב ונתכסר בעיני
הבורא, וכל רואיו ואשרותו.

יעזב רשע נחמו, ויכניע רום לךבו, וישב
אל-י וירחמנהו כשוכנו, כטרם יספה או יזמו
יכוא: עזב-נא פך-אדם עזב-נא, עזב שמך ודפך,
כטרם מתענפה, כפיונים אל ארפה, והנולשה פא
לקחת הערפה, לכן שוב וזכר היום הפא, כי היום
קצר והמלאכה מרבה, מי יתן אל לפני: כטרם עזב-
נא פך-אדם עזב-נא, עזב חבלי העולם הנה
והרחקת, פי מחור חקפה, מאשר בו היום משחקי,
וכפכתם איש ויריבך, כחךך לא ימחה, וכל יזעיל
ממן, ולא שחת כחךך, והפועלילים עזעלים, וכעל
הפית דוחק, איש הריכב נפש, וגם נצב לרובו: כטרם
עזב-נא פך-אדם עזב-נא, עזב זכר עולם נולד
לדוד, פי ערוך תפחמה, כפל להם וכידוד, לכן זכר
נא אחרונה, כעת מולשד שידוד, פי כלי-אח לאמר
האח, וכל-דוד ידוד, לכן שוב, והחמן עזעך
כפך-אדם, כדי שתקנס לטרך-לך וטובו: כטרם
עזב-נא פך-אדם עזב-נא, עזב יצר את-אשר נפשך
אוהבת, וחאמר נפשי מוטב שחיהי כולאבת,
משחתפצי מפור אחר שואבת, ואם-תאמר מי
יעירני שאני שואבת, הפקס פחות, והיך פוחמת,
שוככי ותזכר עקמך לכה: כטרם עזב-נא פך-אדם
עזב-נא, עזב נחת העולם הנה וישמחה, כטרם נוד
רוחך, כפל פנה ורוחה, ועקמך מרואנה גיהנם
פחותה, ושם תהא נפשך שרופה וגם כסיתה,
ומאזן פאת, מלחה כרוחה, ואפנה הולך למקום
שחת וישחה, והשפון תמן לשם עכים
וכחבו: כטרם